

WORDT MIJN ZOON MIJN DOCHTER?

Wordt mijn zoon mijn dochter?

DAGBOEK OVER EEN TRANSGENDER,
VANUIT HET OOGPUNT VAN DE MOEDER

Lea Maas

© 2015 Lea Maas / Uitgeverij U2pi

Titel: Wordt mijn zoon mijn dochter?

Auteur: Lea Maas

Omslagfoto auteur: Ton van den Born

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-520-3

NUR: 740

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Om privacyredenen zijn de meeste namen in dit boek gefingeerd.

Voorwoord

Ik ben de trotse moeder van een transdochter, een moeder die tot dinsdag 11 september 2012 niets wist over transgenders. Doordat ik vanaf het begin af aan achter mijn kind heb gestaan en mij verdiept heb in de transitie en alles wat deze met zich meebrengt, mag ik van mijzelf zeggen dat ik nu een ervaren moeder van een transdochter ben.

Ooit begon ik met schrijven om alles een plaats te geven, om voor mijzelf alles te kunnen verwerken. Hiermee probeerde ik rust te krijgen in een hectische periode. Mijn gevoel, de verdrietige maar zeker ook de mooie momenten, ervaringen en alle veranderingen die de transitie ons gebracht heeft en nog steeds brengt, wil ik op deze manier bewaren. Na de hectische periode kunnen we dan het hele verhaal nog eens in alle rust teruglezen.

Je wordt meteen het verhaal ingegooid zonder enige achtergrond-informatie, maar in het boek krijg je een goede kijk op het leven van mijn dochter.

Het is voor mij nu heel moeilijk om over ‘mijn zoon’ te spreken; deze bestaat voor mij niet meer. Misschien klinkt het hard, maar het is de waarheid: ik heb een dochter!

Met dit boek wil ik aan iedereen laten zien dat de transitie een moeilijke, harde, zware, onwetende, dure, verdrietige en lastige periode is. Maar omdat ik altijd achter mijn dochter heb gestaan, zal blijven staan, haar heb gesteund waar het ook maar kon en kan, altijd voor haar heb klaargestaan, er altijd voor haar ben geweest, ze altijd op mij kon steunen en terugvallen, is het ondanks alles een mooie, liefdevolle en warme periode geworden.

Met mijn verhaal hoop ik die ene persoon over de streep te trekken om ook voor zijn of haar ware gevoel uit te komen.

Staat een ouder niet achter zijn of haar kind, dan hoop ik dat die

ouder door het lezen van mijn dagboek toch achter het kind gaat staan. Het geluk van je kind is toch het enige dat telt!

Ook hoop ik met mijn boek ouders van transgenders nu en in de toekomst een steuntje in de rug te geven. Je staat er nooit alleen voor, wees open en eerlijk naar je omgeving, we hebben het allemaal moeilijk en zwaar door de onzekerheid die aan ons knaagt, het verdriet van een onzekere toekomst en het loslaten van het zekere.

Roel was 14 jaar toen hij ons vertelde dat hij in het verkeerde lichaam is geboren. In zijn 15de levensjaar heeft hij de stap naar zij gemaakt. Van een stille jongen die veel over zich heen liet gaan, nauwelijks voor zichzelf opkwam, weinig interessegebieden had, weinig contact maakte en het liefst met rust gelaten wilde worden, is hij veranderd in een vrolijke, levenslustige, energieke, voor zichzelf opkomende en sterk in haar schoenen staande meid. Hoe mijn kind deze grote ommekeer in het leven heeft gemaakt, kun je lezen in mijn dagboek.

Mijn lieve man Udo, met wie ik op 22 oktober 1992 getrouwd ben, staat ook achter de transitie van ons kind. Samen bespreken we alles, samen vechten we voor een gelukkige toekomst van ons kind. Samen gaan we ervoor!

Ik hoop dat je mijn verhaal met veel aandacht en plezier zult lezen.

Lea Maas, Brunssum, lente 2015.

Dinsdag 11 september 2012; Op de terugweg van een bezoekje aan zijn toekomstige stageplaats zegt Roel tegen mij: 'Als we straks aan het eten zijn, laat mij er dan aan denken dat ik iets aan jou en pap wil vertellen.' Hiermee verplicht hij zichzelf om ons iets te vertellen dat voor hem moeilijk maar wel heel belangrijk is. Ook vraagt Roel of het normaal is dat hij met zijn vriendinnen sommige dingen makkelijker kan bespreken dan met ons.

'Natuurlijk jongen, dat is normaal. Voor ons heb je respect en dan is het moeilijker om sommige dingen te bespreken. Als ik bijvoorbeeld op mijn werk iets met mijn leidinggevende moet bespreken vind ik dat veel moeilijker als dat ik datzelfde met mijn collega's bespreek. Je wilt dan goed begrepen worden en je bent bang dat je het verkeerd uitlegt en daarom vind je het moeilijk,' zeg ik tegen hem. Hierop is Roel gerustgesteld. Onder het eten help ik hem eraan herinneren maar dan zegt hij: 'Ik ben vergeten wat ik wilde zeggen' en als ik tegen hem zeg dat ik dat niet geloof zegt hij: 'Laat maar.' Dit accepteren wij natuurlijk niet en ik zeg tegen hem dat hij het in het dialect, Nederlands, Duits of Engels kan vertellen. Roel twijfelt nog om het te vertellen en vindt het echt moeilijk. Udo en ik beginnen te raden wat het zou kunnen zijn. We gaan uit van de ergste dingen. Als je iets moeilijk vindt om te zeggen, dan moet het wel erg zijn. 'Je hebt iemand zwanger gemaakt.' 'Nee,' zegt Roel, 'dat is het niet.'

'Je hebt een misdaad begaan en de politie komt je thuis arresteren.' 'Nee,' zeg Roel, 'dat is het ook niet.' Zo gaan wij nog een paar gebeurtenissen af van wat er gebeurd zou kunnen zijn, wat Roel ons wil vertellen. Maar op iedere gebeurtenis wat wij aanhalen is het antwoord van Roel 'nee'. Dan leunt Udo achterover en hij zegt dat er nog maar één ding is overgebleven. Ik kijk Udo verbaasd aan, want ik weet het echt niet meer. Roel kijkt Udo ook verbaasd aan, maar dan met een blik van: 'Zou pap het nu raden? Zou pap het echt weten?' Udo zegt dat Roel een meisje wilt worden. Roel kijkt verschrikt, maar ook opgelucht. Udo heeft het goed! Roel kan eindelijk zelf zeggen wat hij ons wilde vertellen en het hoge woord komt eruit: 'IK BEN IN EEN VERKEERD LICHAAM GEBOREN, IK WIL EEN MEISJE ZIJN.'

Udo en ik accepteren het meteen, wij hebben al heel lang gezien dat Roel anders is dan andere jongens. Er komen verhalen op tafel over

vroeger: hoe hij altijd met servies speelde, het was altijd koffietijd, hij speelde graag met een keukentje, alle spullen uit onze eigen keuken, met poppen en zeker met dieren, hij knutselt graag, vindt het heerlijk om te tekenen en te handwerken, maakt eigen poppetjes en maakt zelf kleren voor poppen. Roel heeft altijd een hekel gehad aan voetballen, geweld, stoer doen, vechten, auto's, echt typische jongensdingen. Roel is altijd heel zorgzaam voor iedereen maar als je hem iets aandoet, dan heb je pech. Roel kleedt zich ook vrij vrouwelijk en zijn haar moet altijd goed zitten. Roel was opgelucht dat wij dit zo goed oppakte, hij had het wel gehoopt maar verwachten is toch iets anders. Roel vertelt dat hij al veel heeft opgezocht en weet ons te vertellen hoe het hele traject gaat verlopen. Udo zegt tegen Roel dat hij dan toch de dochter krijgt die hij al altijd heeft gewild. Ilse is een hele goede vriendin van Roel en hij heeft met Ilse al gesproken over zijn gevoel. Ook met Christianne, een nieuwe klasgenoot, waar Roel meteen een goed gevoel bij had, heeft hij het besproken en beide hebben gezegd dat hij dit met ons moet bespreken. Ik ben de meiden daar eeuwig dankbaar voor, dat zij hem serieus hebben genomen en hem hebben aangemoedigd om dit niet langer voor zichzelf te houden. Dank je wel dames! Ilse heeft tegen Roel gezegd dat zij de 1ste bh met hem wil gaan kopen en Udo zegt dan hij de 1ste bikini met Roel wil gaan kopen, ikzelf weet het nog niet en wil gewoon een geschikt moment ter zijner tijd afwachten en dan bekijken wat ZIJ op dat moment nodig heeft en mooi vindt. We hebben vandaag lang nage tafeld met veel praten, maar dat maakt niet uit, het was de moeite waard. Het heeft ons alle drie goed gedaan! Wat gaat de toekomst brengen? Dat is de grote vraag!

Woensdag 12 september 2012; Naar de huisarts gebeld om een afspraak te maken, de huisarts is het startpunt voor het verandertraject. Op vrijdag 14 september kunnen we terecht om 14.00 uur. Ook zelf maar eens even op internet gaan surfen en er is heel veel over te vinden. Ik hoop dat Roel door alle testen en onderzoeken heen komt en dat het hem/ons gaat lukken. Kan hij zich na al die jaren (is op dit moment 14) dan eindelijk gelukkig voelen en zou hij dan van die troosteloze blik in zijn ogen afkomen?

Donderdag 13 september 2012; Vandaag het hele verhaal tegen mijn leidinggevende Bert verteld en hij vindt het nogal een heftig verhaal, ik zeg tegen hem dat wij ondertussen al heel wat gewend zijn met Roel maar het zal inderdaad ingrijpend worden. Voor alle gesprekken, onderzoeken en testen zullen we toch steeds naar Amsterdam moeten. Ik hoop dat de wachttijd niet al te lang is, Roel zit nu in het 3de jaar en dit jaar en volgend jaar zijn examenjaren, het 4de jaar is natuurlijk nog zwaarder dan het 3de en ik hoop dat we dan de gesprekken al achter de rug hebben. Tijdens het avondeten hebben we het erover dat als Roel door alle testen heen komt, en de operatie achter de rug is, hoe hij dan wil gaan heten. Vele namen komen voorbij maar bij iedere naam heeft iemand van ons drietjes wel een persoon in gedachte waar je niet zo vrolijk van wordt of we vinden de naam niet allemaal mooi. Roel blijft steeds terugkomen op de naam 'Loena', die naam vindt hij heel mooi.

Vrijdag 14 september 2012; Als ik Roel zijn kamer aan het poetsen ben, zie ik op zijn bureau een tekening liggen met de naam 'Loena Maas', op de tekening heeft hij geschreven: 'a reborn, strong and new person who lived in someone'. Roel is op de naam Loena gekomen door zijn eigen droomwereld. Om gelukkige momenten te beleven heeft Roel in het verleden zijn eigen droomwereld bedacht. In deze droomwereld was een perfecte vrouw. Zij durft alles, is mooi, komt voor zichzelf op, is niet zomaar te overtuigen, is eerlijk, gaat niet uit van wat anderen zeggen maar gaat zelf op onderzoek uit en trekt zich niets aan van wat anderen over haar zeggen. Kortom, voor Roel zijn gevoel de perfecte vrouw. Zo ziet Roel zich dus als Loena leven.

Op internet ga ik ook nog zoeken naar de betekenis van de naam Loena. Loena betekent dat je klaar bent voor de strijd. Dat is zeker een mooie betekenis want het zal een hele strijd worden. Hoe dan ook, ik vind het een mooie naam en als Roel in de toekomst Loena wil heten, dan gaat hij dus in de toekomst met de naam Loena door het leven. Niet iedereen krijgt de kans om zijn of haar eigen naam uit te zoeken.

Om 14.00 uur vandaag naar de huisarts, ben benieuwd wat hij te vertellen heeft.

13.55 uur. We zitten bij de huisarts te wachten, pff, wachten duurt lang, al is het maar 5 minuten.

14.00 uur. We worden binnen geroepen. Ik had al aan de assistente van de huisarts doorgegeven waarom we kwamen. Als we de spreekkamer binnenkomen, zegt de huisarts tegen Roel: 'Dit is wel iets anders dan een stukje van je teennagel verwijderen.' Roel begint zijn verhaal te vertellen en samen beantwoorden we de vragen van de huisarts. De huisarts heeft snel door dat het voor Roel heel serieus is en dat wij er samen goed over gepraat hebben en al veel weten. Hij maakt een brief waarmee we worden doorverwezen naar de transgender afdeling van VUmc Amsterdam. Op de terugweg naar huis is Roel erg stil, als ik hem vraag of hij het geduld nog kan opbrengen, is zijn antwoord dat het steeds moeilijker wordt om te wachten omdat hij graag alle informatie heeft en zo snel mogelijk wil gaan beginnen aan het traject. Hij begrijpt dat hij ook een afwijzing kan krijgen, maar wil daar liever niet aan denken. Thuis aangekomen ga ik direct het nummer bellen, maar er neemt helaas niemand op. Blijkt dat je alleen van maandag tot donderdag tussen 9.00 en 12.00 uur kunt bellen. Ik neem maandag de brief en het telefoonnummer mee naar het werk en zal maandagmorgen bellen om een afspraak te maken. 's Avonds vraagt Udo zich af of je ook damesschoenen in maat 42 (op dit moment) krijgt, ja Roel 'leeft' op grote voet. Volgens Roel hebben ze wel schoenen in zo'n grote maat want mevrouw Dekker (mentor van Roel in leerjaar 2) heeft maat 44 en zij loopt ook op damesschoenen. Als ik op internet surf, blijkt inderdaad dat je damesschoenen krijgt in zulke grote maten, o.a. in Maastricht en Beek. Weer een probleempje opgelost.

Maandag 17 september 2012; VERDORIE! Meteen om 9.00 uur met het genderteam van VUmc gebeld, heeft het secretariaat vanaf vandaag 2 weken vakantie! Krijg je te horen dat je toch echt nog even geduld moet hebben en maandag 1 oktober terug moet bellen. Ja, zo iets hebben wij weer, zo gaat het vaak in ons leven. Onder het eten hebben we het nog over de naam en ik zeg tegen Roel dat ik weet dat als hij als vrouw door het leven gaat graag 'Loena' wil heten. Ik vraag hem ook of hij weet wat de naam betekent en hij weet dat 'Loena' 'klaar voor de strijd' of 'nieuwe maan' betekent. Udo vindt

het ook wel iets hebben. We zijn het dus eens. ‘Loena’ wordt de nieuwe naam van Roel, als hij als meid door het leven mag gaan. Van de moeder van Ilse heeft Roel 4 Girlz! gekregen waarin verhalen van genderkinderen staan. We lezen de verhalen door en heel veel komt ons bekend voor. Er was een jongen die op zijn vijfde heel boos was omdat hij geen nachthemd had gekregen op pakjesavond. Nou, Roel was op zijn vijfde heel boos (dat is dan heel zacht uitgedrukt) dat hij van Sinterklaas bij de personeelsvereniging van Udo zijn werk een ‘G. I. Joe pop’ kreeg. Roel vond toen dat Sinterklaas beter moest weten dat hij daar absoluut niet van hield, en om een heel drama te voorkomen hebben we gezegd dat Sinterklaas niet voor ieder kind van vijf iets anders kon kopen maar dat hij de ‘G.I. Joe pop’ aan zijn neef mocht geven en dat hij dan van Sinterklaas iets anders mocht uitzoeken dat hij wel leuk vond.

Ook leren we er weer iets nieuws bij: je mag je naam officieel pas laten veranderen als je de geslachtsveranderende operatie hebt gehad en dat mag je dus pas vanaf je 18e. Roel vraagt zich ook af hoe het gaat als hij door het leven gaat als vrouw maar officieel nog overal staat dat hij een man is en hij wordt door de politie aangehouden voor een controle. Nu moeten we dus geduld hebben tot maandag 1 oktober.

Dinsdag 18 september 2012; Roel vertelt dat veel ouders moeten huilen als de kinderen vertellen dat ze graag van geslacht willen veranderen en het verbaast hem dat wij dat niet gedaan hebben. Ik vraag hem of hij liever had dat wij een potje zouden janken toen hij het nieuws vertelde, zijn antwoord was: ‘Nee, zeker niet.’ Udo en ik vertellen hem dat wij al jaren zien dat hij meer een ‘meisjesjongen’ dan ‘jongensjongen’ is, en dat wij in de loop der jaren al heel wat gewend zijn met hem. Ik vraag aan Roel hoe hij onze reactie heeft ervaren. Hij zegt dat hij wel gehoopt had dat wij zo zouden reageren, maar dat hij het echt niet had verwacht. Wij leggen hem uit dat wij er samen veel over praten en dat wij samen op één lijn staan, hem volledig begrijpen en hem ook in alles zullen steunen. Udo zegt tegen Roel dat hij tegen bepaalde dingen nu anders aankijkt, er anders over denkt. Roel vraagt of hij een voorbeeld kan noemen dan zegt Udo

tegen hem dat als hij gaat trouwen dat Udo hem nu kan weggeven, Roel vindt dat een mooie gedachte. Ook begrijpt Udo nu waarom Roel geen tent kan opzetten, ja daar hebben meer vrouwen last van, technisch inzicht is bij Roel dus ook heel laag. 's Avonds zegt Roel dat hij zich niet wil opgeven om volgend schooljaar naar Ghana te gaan want dat gaat ongeveer € 800,00 kosten. Roel zegt dat we in de toekomst al genoeg onkosten aan hem zullen hebben, want de zorgverzekeraar zal niet alles vergoeden en hij zal een hele nieuwe garderobe moeten hebben met alles erop en eraan. Wij laten Roel weten dat wij het helemaal niet met hem eens zijn en wij willen dat hij wel naar Ghana gaat als hij de kans krijgt. Dit zal heel goed zijn voor zijn ontwikkeling en zelfstandigheid. Hij hoeft zich niet druk te maken over het geld, daar vinden we dan wel een oplossing voor. Hij vindt het lief dat wij hem een reisje naar Ghana gunnen.

Vrijdag 21 september 2012; De afgelopen dagen hebben we veel over genderdysforie gelezen en ook een aantal documentaires en filmpjes bekeken. Hierin herkennen we heel veel van Roel. Udo en ik hebben het aan een paar mensen op het werk verteld en we krijgen positieve reacties. Sommige mensen die Roel al langer kennen of al vaker foto's van hem hebben gezien zeggen dat Roel inderdaad meer op een meisje dan op een jongen lijkt. We hebben het op het werk aan een aantal mensen verteld, omdat we beiden niet altijd met onze gedachten bij het werk zijn. Als we anders reageren, fouten maken of iets vergeten weten zij tenminste waar dit aan ligt. Aan onze ouders willen we het vertellen als we de eerste keer in het VUmc zijn geweest. Het zal moeilijk zijn om dit aan hen te vertellen maar wij vinden dat zij wel als eerste het recht hebben om dit te weten. Wij hebben tegen Roel gezegd dat wij graag een mooie foto willen van hoe hij er nu uit ziet en dat wij ook foto's willen tijdens het hele proces. Roel vindt poseren voor een foto verschrikkelijk, maar hij begrijpt wel waarom wij dit belangrijk vinden. Het zullen wel spontaan genomen foto's worden want die zijn vaak het leukste. Als ik aan Roel vraag of zijn ADD hem kan dwarsbomen in zijn wensen, dan zegt hij dat dit geen rol speelt. Hij heeft ook al opgezocht wanneer je niet in aanmerking komt voor een geslachtsverandering en daarbij speelt zijn ADD geen rol. De psychologen van VUmc zullen wel bij Piet (de psycholoog

van Roel) alle informatie opvragen die hij over Roel heeft maar daar hebben wij geen enkel bezwaar tegen.

Roel heeft nu nog een goed gevulde kledingkast en wij hebben samen besloten dat hij voorlopig geen nieuwe kleren koopt en het geld spaart voor als hij meidenkleding nodig heeft. Als hij opeens erg gaat groeien, of als er kleren zijn versleten is het natuurlijk wat anders. Dan mag hij gaan shoppen, maar niet te veel!

Zondag 23 september 2012; Vandaag is Jeroen gekomen om een gesprek met Roel te hebben over genderdysforie. Jeroen is de vriend van Roel en hij begrijpt wel dat Roel graag een meid wil worden. Hij zegt dat Roel dat ook moet doen als dat zijn wens is. Maar Jeroen kan er niet mee 'leven' en na een lang en goed gesprek hebben ze het uitgemaakt. De reactie van Jeroen had Roel wel verwacht, wij trouwens ook. Heel veel mensen kunnen een voorbeeld nemen aan deze twee jongens, hoe ze dit hebben aangepakt en op welke manier ze een goed gesprek hebben gehad. Zo rustig en goed naar elkaar luisterend, het was geweldig! Ze blijven wel goede vrienden en zullen in de toekomst elkaar nog vaak zien. Jeroen is echt zo'n lief schatje. Toen Jeroen weg was heeft Roel met Ilse gebeld om haar het gesprek met Jeroen te vertellen want Ilse leeft erg met Roel mee. Ook Ilse is een schat van een meid en zij heeft tegen Roel gezegd dat hij morgen (maandag, dan zien ze elkaar weer op school) een echte 'Ilse knuffel' krijgt.

Maandag 24 september 2012; Volgens de telefoniste van het genderteam voor volwassenen die ik vorige week aan de telefoon had, zou het genderteam voor kinderen vanaf vandaag weer terug zijn van vakantie. Vanmorgen maar even gebeld en de secretaresse werkt vanaf morgen weer. Morgen kan ik dus eindelijk een afspraak maken, ik vertel het maar niet aan Roel en Udo want dan slapen zij vannacht niet meer. Dat ik vannacht bijna geen oog dicht doe maakt niet zo veel uit, dan kunnen Roel en Udo wel lekker slapen.

Dinsdag 25 september 2012; Ondanks de spanning om te bellen, heb ik toch redelijk goed geslapen. Om 9.00 uur gebeld, 'in gesprek'. Weer door met werken, 9.10 uur nog 'in gesprek', even verder gaan

werken, 9.20 uur nog steeds 'in gesprek'. Het is te merken dat ze vakantie hebben gehad. Om 9.30 uur weer gebeld, telefoon gaat over. Ik doe mijn verhaal en dan krijg ik te horen dat ik de verwijsbrief helemaal niet nodig heb, want er is een wachttijd van twaalf maanden. Slik, schrik, hoor ik dat goed, twaalf maanden? Ja mevrouw, helaas daar kunnen wij ook niets aan doen. Pff, hoe moet ik dit aan Roel vertellen, 'HELP', is er iemand die mij hier een antwoord op kan geven? De secretaresse vraagt een aantal gegevens en laat mij weten dat ik morgen tussen 14.15 en 14.45 uur wordt gebeld door mevrouw De Jongen voor een telefonisch gesprek om te kijken waar Roel en wij tegen aan lopen. Nou dat is niet zo heel moeilijk; Roel kan niet zijn wie hij wil zijn en is dus doodongelukkig, en dat al veertien jaar! Moeilijk te begrijpen? Dacht het niet! Vanavond onder het eten maar bespreken en van alles op papier zetten. Heb het Udo wel al verteld toen hij mij vanmiddag belde en hij had wel gedacht dat de wachttijd zo lang was. Dat had hij al op diverse sites gelezen. Of Roel het zolang gaat volhouden weet ik niet, ik heb het er moeilijk mee. Normaal ben ik iemand van schouders eronder en we gaan ervoor. Moet het 'slechte' nieuws van twaalf maanden wachttijd goed laten bezinken.

Ik heb Roel het slechte nieuws verteld en hij zei dat hij dat inderdaad op diverse internetsites al had gelezen maar dat hij hoopte dat de wachttijd ondertussen korter was. 's Avonds laat Roel ons weten dat ze met school niet naar Ghana gaan, want dan zijn er te weinig leerkrachten nog op school om de lessen door te laten gaan. Ja, nog meer slecht nieuws kan er wel bij.

Woensdag 26 september 2012; Vandaag niet zo nerveus voor het telefoongesprek dat vanmiddag gepland staat, raar. Roel heeft vandaag heel weinig geslapen en is erg nerveus, niet raar. Bij Roel op school zijn veel leerkrachten ziek vandaag (ja, de herfst begint al vroeg dit jaar) en hij heeft om 11.45 uur de school al uit en kan het gesprek dus meeluisteren. Roel kijkt heel vaak op de klok en ik zeg tegen hem dat hij helaas niet de gave heeft om de tijd vooruit te kijken en toch nog even geduld moet hebben. Roel antwoordt hierop: 'Nou mam, dat zal ik je eens vertellen, als ik een jaar moet wachten om een gesprek te mogen beginnen en daarna nog drie jaar moet wachten

voordat mijn wens uit mag komen heb ik toch zeker veel geduld.' Ja, daar kan ik niets tegen in brengen, die jongen heeft inderdaad veel geduld. Roel schiet opeens in de lach en ziet het volgende beeld al voor zich: zij (nu nog hij) zit later in het bejaardenhuis en moet een schone broek aan want zij heeft in haar broek gepoept, roept de zuster en na tien minuten is de zuster nog niet bij haar geweest. Ze roept de zuster opnieuw, en dan zegt de zuster tegen haar: 'Mevrouw, u moet wel een beetje geduld hebben.'

Zegt zij tegen de zuster: 'Vroeger, toen ik nog een jongetje was, heb ik 18 jaar moeten wachten om een meisje te worden en nu zeg jij dat ik geen geduld heb!'

Dan is het 14.15 uur en de telefoon gaat, alles ligt klaar wat ik denk nodig te hebben en het is inderdaad mevrouw De Jongen van het genderteam. Zij vraagt waarom ik contact met hen heb gezocht en waarom wij denken dat Roel in aanmerking komt. Ik geef haar zoveel mogelijk informatie en hoop dat ik haar hiermee een duidelijk beeld van Roel kan geven. Zij vraagt of Roel al eens een vriendin heeft gehad en ik beantwoord die vraag met 'ja', maar zeg er meteen bij dat Roel daar niet echt speciale gevoelens bij had. Als zij vraagt of Roel ook al eens een vriend heeft gehad zeg ik weer 'ja' en daar had hij wel speciale gevoelens bij. Roel krijgt van haar de opdracht om op seksuele zoektocht te gaan. Als ik haar laat weten dat ik Roel daar te jong voor vindt, dan antwoordt zij dat hij niet verder hoeft te gaan dan te zoenen en dan moet bekijken wat voor een gevoelens hij daarbij heeft. Ik vind het maar een rare opdracht, als je weet wat je wilt hoeft je toch niet meer te zoeken, maar het zal wel erbij horen. Ook vraagt zij of Piet met Roel een identiteitszoektocht wil gaan doen. Roel is dan toch al bezig met dingen, ook al moet hij nog een jaar wachten. Zij geven altijd aan dat de wachttijd een jaar is, want zij bellen liever na tien maanden om te zeggen dat je kunt komen, dan dat ze zeggen dat de wachttijd tien maanden is en dat ze dan bellen en je dan te horen krijgt dat je nog eens 2 maanden moet wachten. Wij zijn het helemaal met haar eens. Mevrouw De Jongen vraagt aan het einde van het gesprek of ik nog vragen heb en ik vraag haar of Roel al met de puberteitsremmers mag beginnen aangezien Roel al ver in de puberteit zit en wij bang zijn dat Roel al

te mannelijk wordt, voordat hij de gesprekken met de psycholoog en psychiater en alle onderzoeken heeft gehad. Zij moet ons helaas teleurstellen, ook al begrijpt zij waarom wij dit voor Roel graag willen. Maar de protocollen laten dit niet toe en als zij voor Roel van de protocollen afwijkt, heeft zij volgende week de halve wachtlijst aan de telefoon voor puberteitsremmers. Als ik haar vraag of het voor het eindresultaat geen nadelige gevolgen heeft laat zij mij weten dat het gevolg van geen puberteitsremmers voor Roel minimaal zal zijn omdat Roel al een vrij vrouwelijk figuur heeft, zoals zij uit ons gesprek heeft begrepen. Zeker weten doe je het nooit, zegt zij, maar ze is ervan overtuigd dat het 'eindresultaat' goed komt, afwachten dus maar. Na afronding van het gesprek bespreek ik alles met Roel en vreemd genoeg pakt hij het goed op dat hij geen puberteitsremmers mag op dit moment. Roel laat mij weten dat mevrouw De Jongen hem gerustgesteld heeft door te zeggen dat het eindresultaat er goed uit zal zien en dat is voor Roel wat telt. Ook vindt hij het fijn dat hij nu niet iedere maand een spuit krijgt, hij had het er graag voor over maar als het niet nodig is voor hem, dan hoeft het niet.

Als Udo thuis komt, vertel ik hem over het gesprek. We tellen tien maanden vooruit en komen erachter dat we dan in de vakantieperiode zitten. Even ontstaat er een kleine discussie of we dan in de buurt op vakantie gaan. Udo zegt dat twee weken langer wachten dan ook niet meer uitmaakt en dat klopt, het kan natuurlijk ook zijn dat de wachttijd langer is dan tien maanden en dan zijn we al terug van vakantie.

's Avonds komt Roel naar beneden, steekt zijn hoofd om de kamerdeur en vraagt of hij ons eens zal laten lachen. Wij zijn naar 'Love is in the air' aan het kijken en het wordt net op dat moment emotioneel. Wij zeggen tegen Roel dat hij even moet wachten. Als het stukje voorbij is roep ik Roel en hij komt naar beneden in een T-shirt dat hem wat te lang is waar hij een jurkje van heeft gemaakt. Wij schieten inderdaad in de lach want met die behaarde benen eronder ziet het echt niet uit, maar voor de rest staat het hem prachtig. Roel wordt langzaam echt wie hij wil zijn.

Zondag 30 september 2012; Als we thuis zijn van een heerlijk weekendje weg ligt er een brief in de bus van het VUmc. Hierin staat de bevestiging van de inschrijving van Roel en als we tussendoor vragen hebben mogen we tijdens kantooruren bellen. Het lange wachten kan beginnen.

Woensdag 3 oktober 2012; Tijdens de terugrit van werk naar huis ben ik naar mijn ouders gegaan. Wachten op het juiste moment duurt mij te lang en ja, wanneer is het juiste moment om zoiets te vertellen. Om het aan je ouders te vertellen is heel moeilijk, want zij hebben toch een bepaald verwachtingspatroon van hun kleinzoon en ja, ze zijn nu eenmaal wat ouder. Thuis (bij pap en mam) aangekomen vraagt mijn vader of ik een boterham kom eten en ik laat hen weten dat ik iets kom vertellen wat nogal moeilijk is voor mij. Pap en mam komen meteen aan tafel zitten en mam zegt dat ik alles kan vertellen en ik het mijzelf niet zo moeilijk moet maken. Als ik hun het hele verhaal vertel zie ik dat ze beiden de tranen in de ogen hebben (ze zijn heel erg begaan met Roel). Pap en mam zeggen tegelijk dat ze al jaren zien dat Roel anders is dan andere jongens, pap was het vooral

opgevallen toen Roel zijn pony liet groeien en dat die steeds goed moest zitten. Pap vond dat echt niets voor een jongen. Mam zegt dat het goed is van Roel dat hij het heeft gezegd, want als hij nog langer ongelukkig zou zijn in zijn leven, bereikt hij daar toch niets mee. Wat zijn mijn ouders toch een schatten van mensen, ze geven heel veel om hun kinderen, aangetrouwde kinderen en kleinkinderen. In de auto had ik mij voorgenomen om niet te gaan huilen maar bij het eerste woord had ik al de tranen in mijn ogen. Voor mijn ouders was het natuurlijk ook moeilijk om mij zo te zien, maar we hebben het samen goed besproken. Ik heb hen gezegd dat ze niet met vragen moeten blijven rondlopen maar dat ze die aan ons of aan Roel kunnen stellen en dat het niet uitmaakt waar het over gaat. Wij weten er meer vanaf en kunnen alles opzoeken op internet. Ze beloven mij dat ze dat zullen doen. Ik vertel tegen mam dat ik dit zelf aan Petra (mijn zus) wil vertellen en dat vindt mam fijn. Als ik naar huis ga, maak ik mij toch een beetje zorgen want ik weet niet of ze er samen over zullen praten en het beiden een plekje kunnen geven. Over een tijdje maar eens even naar vragen. Als ik thuis kom zeg ik tegen Roel (hij is ziek thuis met de griep) dat ik bij opa en oma ben geweest en het aan hen verteld heb. Roel vraagt hoe hun reactie was. Als ik hem vertel hoe zij reageerden voelt hij zich weer een beetje beter. Het doet hem goed om te horen dat ze zo positief en bezorgd zijn over hem. Daarna bel ik Udo op om het hem te vertellen dat ik naar mijn ouders ben geweest omdat ik het niet langer voor hun kon verzwijgen en hij vindt het knap dat ik in mijn eentje naar pap en mam ben gegaan.

Donderdag 4 oktober 2012; Op het einde van de middag is Roel bij Piet geweest en als hij de spreekkamer uit komt glimlacht hij en zijn ogen stralen. Dan ga ik nog even naar Piet en hij vertelt dat Roel heel duidelijk was in zijn verhaal en dat hij hem begrijpt. Als ik aan Piet vraag of hij een identiteitsonderzoek met Roel kan doen op aanvraag van het genderteam dan vraagt Piet of ze daar een verslag van moeten hebben omdat Roel zijn verhaal voor Piet zo duidelijk is. Piet zegt dat Roel geen homo is, maar een hetero in een verkeerd lichaam. Ik word er helemaal blij van dat Piet dat zo snel al ontdekt heeft, maar ja, hij kent Roel dan ook al langer. Als alle onderzoeken zo snel gaan

dan schiet het op. Ik zal volgende week contact opnemen met het genderteam i.v.m. het identiteitsonderzoek.

Op de terugweg naar huis vraagt Roel of hij een jurk mag kopen en deze thuis in de weekenden mag dragen. Mijn antwoord: 'Natuurlijk jong, dat hebben we je toch laten weten dat je dat mag als jij er aan toe bent.' Het gesprek met Piet heeft hem echt goed gedaan. Roel gaat thuis meteen de computer opstarten en gaat op zoek naar mooie jurken. Hij heeft er een aantal bij zijn favorieten staan en met ons drietjes zoeken we twee mooie jurken uit. Roel wil ze zelf betalen maar daar willen wij niets over horen. Hij wil toch iets van zijn eigen geld kopen en hij zoekt zich een mooie set armbanden en twee nagelringen uit. Dit zijn ringen die je om je nagel draagt.

Roel vraagt of ik hem wil helpen met zijn benen scheren als de jurken er zijn, maar aangezien Roel niet de meest begripvolle jongens in zijn klas heeft besluiten we om daar nog even mee te wachten. De jongens zal het bij het omkleden bij gym meteen opvallen en om dan het smoesje te gebruiken van 'ik ben een wielrenner' dat gelooft niemand, want Roel is niet echt sportief aangelegd. Alleen voor zwemmen, schaatsen en skiën heeft hij interesse. We gaan wel een maillot kopen om onder de jurk aan te doen. Stapje voor stapje gaan we vooruit.

Vrijdag 5 oktober 2012; Vanavond gaan we naar de ouders van Udo om het te vertellen, en we zijn heel benieuwd hoe hun reactie zal zijn. Bij Udo zijn ouders 's avonds aangekomen zegt Udo bij binnenkomst meteen dat wij hun iets komen vertellen over Roel. Udo zegt er meteen bij dat het geen slecht nieuws is. Zijn moeder zit achter de computer en zij zegt dat ze nog eerst haar spelletje afmaakt en pa gaat nog eerst koffiezetten. Nou, niet echt een leuke start voor dit gesprek. Als beiden klaar zijn, komen ze de woonkamer binnen. Als Udo zijn verhaal begint te vertellen is pap rustig en mam komt dan weer tussendoor met verhalen over vroeger. Bla, bla, ja uh, hallo, hier komen wij niet voor. Kunt u stil zijn en luisteren naar ons verhaal? Als wij ons verhaal verteld hebben, volgt in onze ogen een koele reactie van hen; 'Nou Roel is niet de enige hoor, op tv komen regelmatig mensen die hetzelfde hebben als Roel. Het is echt geen schande hoor.'